မာတိကာ

– တိုက်စိုး၏ အမှာစာ ၁

၁၉၃၃

၁။ ဖိုးမာဒင် ၁၃

၂။ ကြင်မည့်သူ ၂၁

၁၉၃၄

၃။ ပုဂံဈေး ၃၄
PAGAN MARKET

၄။ ဦးသောဘိတနှင့် ကိုခင် ၅၃
THE VENERABLE U THAWBITA AND KO KHIN

၅။ ပြည်ကြီးဘဝယာ ၆၈

၆။ အောင်ဘော်နှင့် လေးလုံး ၁၂၆
AUNG BAW AND THE FOUR-EYED DOG

၇။ နတ်ပြည်က ဝတ္ထု (တာဝတိံသာ ခေတ်စမ်းဘောသံ) ၁၄၇

၁၉၃၅

၈။ သော့တွဲနှင့် နတ်ရုပ် ၁၅၅
THE BUNCH OF KEYS AND THE TATTOOED NATS

၁၉၃၇

၉။ အချစ်နှင့် စစ်ပွဲ ၁၇၇
THAKHINGYI ASKED FOR A BOON

၁၀။ သူ့မယား ၁၉၃
HIS SPOUSE

– ဆရာဇော်ဂျီ၏ မိန်းမများ (ထင်လင်း) ၂၁၅

– အမျိုးသားစာဆိုကြီးဆရာဇော်ဂျီ၏ ဝတ္ထုတိုများကို သုံးသပ်ခြင်း (အောင်သင်း) ၂၂၅

□

တိုက်စိုး၏ အမှာစာ

ဤစာအုပ်တွင် ဇော်ဂျီ၏ဝတ္ထုတိုဆယ်ပုဒ်ပါ၏။ ယင်းတို့အနက် **ပြည်ကြီးဘဝယာ** ကလွဲလျှင် ကျန်အားလုံးသည် အစ အလယ် အဆုံး ပြည့်စုံပြီးသား ဖြစ်လေသည်။

ဝတ္ထုတိုဆိုသည်မှာ အစမှ အဆုံးသို့ ရေးစရာများ ချောခနဲ တန်းဝင်ကာ တစ်ထိုင်တည်းနှင့် အပြီးဖတ်နိုင်သော စာမျိုးပါပေ။ ဝတ္ထုလာ–ဇာတ်ကောင်၏ ကိုယ် နှုတ် နှလုံး အမူအရာ၊ ဝတ္ထုလာ–အဖြစ်အပျက်၊ ဝတ္ထုလာ–ကာလဒေသ၊ ဝတ္ထုရေးဆရာ၏ အာဘော် နှလုံးသွင်း စသည်တို့ကို အကြောင်းပြု၍ ဝတ္ထုအဆုံးတွင် အကျိုးသက်ရောက်မှု တစ်ပေါင်းတည်းဖြစ်နေသော စာမျိုးပါပေ။

ဤတွင် ဇော်ဂျီသည် မြန်မာ့ရိုးရာဓလေ့၊ မြန်မာမှုနှင့် အကျွမ်းတဝင် ရှိခဲ့သည့်အလျောက် သူ့ဝတ္ထုတိုများတွင် တောအရိပ် လွှမ်းနေသည့်အပြင် ဇာတ်စကား၊ ပါဠိကျမ်းဂန်–စကား၊ ထီးသုံးနန်းသုံးစကား၊ ကျေးလက်စကား သူ့နေရာနှင့်သူ ပီပီသသ သုံးစွဲထားသည်ကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နိုင်လေသည်။

ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်စီ ကြည့်ကြဦးအံ့။

တာဝတိံသာ ခေတ်စမ်းဘောသံ ဝတ္ထု (နတ်ပြည်က ဝတ္ထု) သည် လူ့ပြည်က ဘောလုံးပွဲကြောင့် တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ ပြဿနာပေါ်ရသည့်အကြောင်း ဖြစ်လေသည်။ အမှန်စင်စစ် ၁၉၃၄ ခုနှစ်၊ ရန်ကုန်ဘီအေအေ (အောင်ဆန်း) ကွင်း၌ ကောလိပ်ဘောလုံးအသင်းက ပုလိပ်ဘောလုံးအသင်းကို သုံးဂိုး နှစ်ဂိုးဖြင့် အနိုင်ရခဲ့၏။ ယခင် နှစ်နှစ်ဆက်၍လည်း အခြားဘောလုံးအသင်းများကို အနိုင်ရခဲ့သည်ဖြစ်ရာ တစ်နိုင်ငံလုံး ကျော်ကြားသွားတော့သည်။

၁၉၃၄ ခုနှစ် ဘောလုံးပွဲတွင်ကား ရန်ကုန်က ဘောလုံးပရိသတ်သာမက ပြည်၊ ညောင်လေးပင်၊ ပဲခူး စသော ရထားလမ်း၊ ကားလမ်းတစ်လျှောက်မှ ဘောလုံးဝါသနာအိုးများသည် ပြည်တော်ချစ် ကောလိပ်ဘောလုံးအသင်းကို လာရောက်အားပေးကြ၍ နေ့ခင်းပိုင်းကပင် ကွင်းတစ်ခုလုံး လူပြည့်လျှံနေသည်ဟု ဆိုလေသည်။ ထိုနှစ်တွင် တံခွန်စိုက်ဖလားဆု အပိုင်ရခဲ့သည့်အတွက်လည်း ကောလိပ်ဘက်၌ အငြိမ့်ပွဲများ အကြီးအကျယ် ကျင်းပခဲ့ကြသည်။

ဤသည်ကို ရည်ရွယ်၍ ဇော်ဂျီက ကောလိပ်ဘောလုံးအသင်းကပ္ပတိန်မောင်ဝင်း ကန်လိုက်သော ဘောလုံးအရှိန်ကြောင့် ဘောလုံးပွဲကြည့်ရန် မာတလိနတ်သားစီးလာသော ဝေဇယန္တာရထားနံရံကို လမ်းခုလတ်၌ လာမှန်ပြီး ရွံ့စဉ်ကုန်ပုံ၊ ရထားခိုးစီးသည်ကို မိသွားသောကြောင့် သိကြားမင်း စိတ်ဆိုးကာ မာတလိနတ်သားကို ဒဏ်ခတ်မည်ပြုပုံ၊ ဘောလုံးပွဲ နာမည်ကြီးလှ၍ အချိန်မီသွားရကြောင်း ဆင်ခြေပေးပုံ၊ သိကြားမင်း သဘောပေါက်အောင် ဝိသကြုံနတ်သားက နတ်တန်ခိုးဖြင့် တာဝတိံသာ၌ အလားတူ ဘောလုံးပွဲ ဖန်ဆင်းပြရပုံ၊ ဘီအေအေကွင်းက ထွက်လာသော ဘောလုံးလေသံအတိုင်း ပဉ္စသီခနတ်သားက

ဓောင်းတီးပြခဲ့ရာ နတ်ပရိသတ်များ ရင်သပ်ရှုမော ဖြစ်ရပုံ၊ ပဉ္စသီခနတ်သား၏ ဓောင်းလက်သံ စွမ်းရည်ကြောင့် သုရိယဝစ္စနတ်သမီး သူ့နောက် ပါသွားပုံ... စသည်ဖြင့် ဘောလုံးခြေစွမ်းကို ချဲ့၍ ကား၍ ထောမနာ စာပြုခဲ့လေသည်။

ဤသည်မှာ ဝတ္ထုရေးဆရာ ဇော်ဂျီက ပရိသတ် တအံ့တသြဖြစ်ရအောင် မြေပြင်မှ အထက်ဘဝဂ်တိုင်အောင် ဘောလုံးကျော်စောသတင်း ရောက်လေဟန် ပုံကြီးချဲ့လိုက်ခြင်းဟု ဆိုရလိမ့်မည်။ ဝတ္ထုရေးဆရာဇော်ဂျီက အဆုံးအမသဘော ပုံဆောင်ပြလိုက်သည်မှာကား **ပုဂံဈေး** (ဝတ္ထု) ဖြစ်လေသည်။

ရှေးက ဝိဇ္ဇာ၊ သိပ္ပံ ပညာရပ်များကို ပေပုရပိုက်ပေါ်တွင် ရေးကူးမှတ်သားထားမြဲ ဖြစ်၏။ အကြင်သူသည် အကြောင်းအချက်တစ်ခုခုကို သိလိုသည်ဆိုအံ့။ ထိုသူသည် ပေထုပ်ထဲတွင် ရှာရမည်သာ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ပေပုရပိုက်တွင် ကိန်းအောင်းနေကြသော ဗဟုသုတ အသီးသီး၏ မူလဘူတသည် မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ဒိဋ္ဌဓမ္မလောကဖြစ်ကြောင်းကို လူအများ သတိမမူ ရှိတတ်ကြသည်။ လူအများ သတိမူလေအောင်ဟု ဇော်ဂျီက **ပုဂံဈေး** တွင် ပုံဆောင်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ နည်းနည်းရှဲ့ရသော် (ရှေးခေတ်) တရုတ်မင်းက ပညာစမ်းလိုသောသဘောဖြင့် ပုဂံမင်းထံ ပုဆ္ဆာ ပေးပို့ခဲ့ပုံ၊ ပုဂံမင်း အမိန့်ဖြင့် သုခမိန်များက ပေပုရပိုက်ထဲတွင် အဖြေရှာကြပုံ၊ အဖြေမတွေ့၍ မောင်းကြော်ငြာပြီး ဖြေနိုင်သူကို ရှာခဲ့ရာ ကျေးတောသား လှည်းသမားက အဖြေမှန် ပေးနိုင်ပုံ၊ အဖြေရှာရာကို မေးစမ်းကြည့်သော် လူအမျိုးမျိုး ကျက်စားရာ၊ အလုပ်မျိုးစုံရာ ပုဂံဈေးကို လက်ညှိုးညွှန်ပုံ ဖော်ပြ၍ နန်းတွင်းသုခမိန်များ၏ စာသံပါပါ တင်လျှောက်ချက်ကို အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြလေသည်။

... စင်စစ် ဤပြဿနာသည် ကျမ်းဟောင်းများ၌ မရှိ။ ကိုးကား

ချက်လည်း မဟုတ်၊ ပညာရှိ လက္ခဏာလည်း မပါ။ ကလေးသူငယ်တို့ စကားထာဝှက်တမ်း ကစားသည်နှင့်ပင် တူလှပါသည်။ ကျမ်းဟောင်းနှင့် ကင်း၍ မစဉ်းစားချင်ထသော၊ ကျမ်းဟောင်းနှင့် ကင်း၍ စကားမဆိုချင်ထသော ကျွန်တော်တို့သည် ကျမ်းစကား မဟုတ်၊ ကျမ်းထွက်မဟုတ်သော ထိုစာသိမ်၊ စာငယ်ကို အရေးမယူလိုပါ။

ဤသို့ဖြင့် ဇော်ဂျီက သဘာဝယုတ္တိထက် အာဂမယုတ္တိ အားထားသည့်အဖြစ်ကို ဓောင်း၍ ချိတ်၍ ပြခဲ့လေသည်။

တစ်ဖန် အဆုံးမရောက်ခဲ့သော **ပြည်ကြီးဘဝယာ** (ဝတ္ထု) တွင် ဇော်ဂျီ၏ အာဘော်သည် သိသိသာသာ ပါလာခဲ့သည်။ ပထမ ဝတ္ထုမှာကဲ့သို့ပင် **ပြည်ကြီးဘဝယာ**တွင်လည်း ဇာတ်ကောင်များမှာ ကိုယ့်စရိုက်၊ ကိုယ့်ဘာသာအလျောက် လှုပ်ရှားကြသည် မဟုတ်။ ဇော်ဂျီစေသည့်အတိုင်း လှုပ်ရှားပြောဆိုကြရလေသည်သာ ဖြစ်သည်။ မြန်မာတို့တွင် ပြည်မသိ ဗာရာ(ဏသီ) ဟူသော ဆိုရိုးစကား ရှိ၏။ ဤတွင် ဗနှင့် ရ စာလုံးပေါင်းပြောင်း၍ ပြည်ကြီးဘဝယာပြည်တစ်ခုကို ဇော်ဂျီစ တည်သည်။ ထိုအခါ ပြည်ကြီးဘဝယာ၌ ဆင်းရဲသားများ ဆင်းရဲတွင်းမှ ရုန်းမထွက်နိုင်ပုံ၊ သူတို့ ဆင်းရဲကြသည်မှာ ဓမ္မတာ၊ မင်းစိုးရာဇာမှာမူ ကိုယ့်ဘုန်းကိုယ့်ကံအလျောက် အုပ်ချုပ်ရမြဲဟု ဘုန်းရှင်ကံရှင်ဆိုသူများက လူအများကို နားသွင်းထားပုံ၊ စိတ်(အ)သံထက် ဟိတ်ဟန်ကဲနေသော စကားတန်ဆာ၊ နားတန်ဆာ ဘုန်းတော်ဘွဲ့ ကဗျာများကို မင်း နားဝင်ပုံ၊ အာဂမယုတ္တိသမားတွေ မင်းပေါက် စိုးပေါက်ရှိပုံ၊ စေတီဘုရား ပေါသလောက် အတိုက်အခိုက်အလုအယက် အလိမ်အကောက်အခြေအနေ ဖြစ်နေပုံ စသည်ဖြင့် လက်တွေ့နှင့် အပြောကင်းကွာနေသော လောကကို ဇာတ်ကောင်တွေ သွင်းကာ သရော်ခဲ့လေသည်။

ဖိုးမာဒင်၊ အချစ်နှင့် စစ်ပွဲ၊ ကြင်မည့်သူ (ဝတ္ထု) တို့တွင်ကား လူ့ကိုယ်နှုတ်နှလုံးအမူအရာ သရုပ်ဖော်ခြင်းအမှု စတင်ပါလာခဲ့လေသည်။

ဖိုးမာဒင်တွင် ယမင်းရုပ်ကလေးကို ကျောပိုးကာ ရုပ်သေးပညာဖြင့် တစ်ရွာဝင် တစ်ရွာထွက် (အ)ဖိုးမာဒင် အသက်မွေးပုံ၊ အရုပ်ကြီးဆွဲကာ ဆွဲကာနှင့် သူ သီဆိုဟစ်ကြွေးသံကို လူအများ ကြည်မောနေသည့်အခါ ဘဝင်ခွေ့နှစ်သိမ့်ဟန်လက္ခဏာ အရိပ်အယောင်ပြပုံ၊ ကျန်အချိန်များတွင်မူ ငေးတိငေးမောနေတတ်၍ လူတွေနှင့် ခပ်စိမ်းစိမ်း ဆက်ဆံတတ်ပုံ၊ သူ့နေရေးထိုင်ရေး၊ ကျန်းမာရေးတို့တွင် အမှတ်တမဲ့ရှိပုံ စသည်ဖြင့် အလေးပေး ဖော်ပြလေသည်။ အဘိုးအိုခန္ဓာစဲသည့် အဖြစ်ကားသာမညသာ ဖြစ်လေသည်။

တစ်ဖန် **အချစ်နှင့်စစ်ပွဲ** (ဝတ္ထု) သည် ဘုရင်တပင်ရွှေထီးနှင့် ယောက်ဖတော် ဘုရင့်နောင် (ကျော်ထင်နော်ရထာ) တို့၏ ပြည်တိုက်ပွဲအကြောင်း ဖြစ်လေသည်။ ပြည်မြို့ကို တိုက်ရန် သူတို့၏ ကြည်းတပ်ရေတပ် ချီတက်ပုံ၊ ထို့နောက် ညဥ့်အချိန်တွင် ဘုရင်တပင်ရွှေထီး၏ လှော်ကားတွေက ပြည်မင်းရေတပ်ကို တိုက်ချည်ဆုတ်ချည်နှင့် အင်ပျောကျွန်းရောက်အောင် စစ်ရေးငင်ပုံ၊ လှော်ကားကို ထွက်လိုက်သော ပြည်ရေတပ်ကို ကမ်းနှစ်ဖက်တွင် ပုန်းနေသော မြန်မာရေတပ်သားများက ညှပ်တိုက်သဖြင့် အနိုင်ရပုံအကြောင်းသည် ရာဇဝင်ကြီးများ၌ အမြွက်မျှပါပါ၏။ ဤတွင် ဝတ္ထုရေးဆရာဇော်ဂျီက ဖန်တီးခဲ့သည်မှာ အင်ပျောကျွန်းထက်တွင် ဘုရင်တပင်ရွှေထီး၏ ရေတပ်သည်လည်းကောင်း၊ ပြည်မြို့တောင်ဘက် ကုန်းထက်တွင် ဘုရင့်နောင်၏ ကြည်းတပ်သည်လည်းကောင်း စခန်းချနေလေသည်။ ဘုရင့်နောင်နှင့်အတူ ကြင်ယာတော်သခင်ကြီးလည်း ပါလာခဲ့သည်။ ထိုအခါ တစ်ညနေတွင် တပ်စခန်းအနီးရှိ

စေတီသို့ သူတို့ဇနီးမောင်နှံ သွားရောက်ဖူးမြော်ကြမည်ဟု အားခဲထားလေသည်။ သို့ရာတွင် ဘုရင့်နောင်၏ ကုန်းတပ်သားများသည် ပြည်ကိုတိုက်ရာ အရေးမလှ။ ဘုရင့်နောင်မှာလည်း သခင်ကြီးနှင့်အတူ ဘုရားမသွားနိုင်ဘဲ စံအိမ်တော် ကျောင်းတော်ဦး၌ တိုက်ရေးခိုက်ရေး အကြံထုတ်နေရသည်။ ထိုအခိုက် သခင်ကြီး စံနေသည့် ကြာခြည်ခန်းအတွင်းမှ အော်သံကြားလိုက်ရ၍ ဘုရင့်နောင် ထိတ်ခနဲဖြစ်ကာ ပြေးအဝင်၊ သခင်ကြီးက အခန်းဝတွင် ကန့်လန့်ချည်ထားသော ပိုးပဝါကို သွားတိုးမိလေသည်။ ဤတွင်မှ သခင်ကြီး၏ စိတ်ကူးကို သဘောပေါက်ကာ ဘုရင် တပင်ရွှေထီးနှင့်အတူ စစ်ပရိယာယ်ပြောင်း၊ စစ်လည်း အနိုင်ရလေသည်။ ဘုရားအတူတက်ရန် သခင်ကြီး၏ အလိုကိုလည်း ဖြည့်နိုင်တော့သည်။ ဤသည်ကား မိန်းမသားစိတ်အကြောင်း တစေ့တစောင်း ဖွဲ့လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

တစ်ဖန် **ကြင်မည့်သူ** (ဝတ္ထု) တွင် မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ဝန်းကျင်၌ အပျိုချောမကျော့စိန်နှင့် လူပျိုကလေး မောင်ဘမြိုင်တို့၏ မချစ်ဝံ့ဝံ့ချစ်ဝံ့ဝံ့ ဇာတ်လမ်းသည် နှစ်လိုဖွယ်ရာ ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုဇာတ်လမ်းသည် ဆီလျော်သောအဆုံးမရောက်ခဲ့ဟု ဆိုရလိမ့်မည်။ ရန်ကုန်သို့ မောင်ဘမြိုင် အသွားအပြန် တစ်ပတ်နှစ်ပတ်လောက်အကြာ မကျော့စိန်နှင့် လိပ်ပတ်လည်အောင် သူ စကားမပြောမိ၍လား မသိ၊ ကလေးမကလေး အသက်ဆုံးရပုံမှာ တမင်ဇာတ်နာအောင် လုပ်သကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ ဝတ္ထု၏ ချို့ယွင်းချက် တစ်ရပ်ပင်။

ဇော်ဂျီသည် **အောင်ဘော်နှင့် လေးလုံး၊ ဦးသောဘိတနှင့် ကိုခင်၊ သော့တွဲနှင့် နတ်ရုပ်၊ သူ့မယား** ဝတ္ထုတိုများတွင်မှ လောကသဘာဝ၊ လူ့သဘာဝကို ပီပီပြင်ပြင် ပြလာခဲ့လေသည်။

အောင်ဘော်နှင့် လေးလုံး (ဝတ္ထု) သည် လူကြီးမိဘနှင့်

တစ်မျိုး၊ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်တစ်ဖုံ သဟဇာတဖြစ်နေသော ကလေးသူငယ်အဖွဲ့ ဖြစ်လေသည်။ မြေးဖြစ်သူ အောင်ဘော်သည် အဘိုး၏ မေတ္တာရိပ် ခိုလှုံရ၍ စိတ်လုံခြုံသည်။ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်များကို အဖော်သဟဲပြုရ၍ စိတ်ပျော်သည်။ တောသဘာဝနှင့်လည်း နေသားတကျ ရှိလေသည်။ ဤသဘောပေါ်အောင် ဇာတ်လမ်း အစအဆုံး သယ်သွားလေသည်။

တစ်ဖန် **ဦးသောဘိတနှင့် ကိုခင်** (ဝတ္ထု)သည် လင်သားကို ဂရုစိုက်သော မိန်းမအဖွဲ့ဖြစ်လေသည်။ ဇော်ဂျီသည် မိန်းမတွေမကောင်းကြောင်း ရေးသော ကျမ်းစာအုပ်တွေ ဖတ်နေရမည့် အရှင်ဦးသောဘိတကို တစ်ဖက်တွင် အရိပ်အယောင်ပြ၍၊ ဇနီးသည်နှင့် ချစ်ချစ်ခင်ခင် စကားပြောနေသည့် ကိုခင်ကို အနီးကပ် လှုပ်ရှားပြလေသည်။ ငယ်ဖြူရဟန်း၏ စာတွေ့အမြင်နှင့် စိတ်ချမ်းသာသော အိမ်ထောင်ရှင့်ဘဝအတွေ့အကြုံကို အားပြိုင်သဘောပြလေသည်။ ထိုရှုခင်းကို ဖြည့်ပေးလိုက်သည်မှာ ဝတ္ထုအစ အလယ်အဆုံးတွင် ပါနေသော ကျီးအာသံပင် ဖြစ်သည်။

ကျန်ဝတ္ထုတိုနှစ်ပုဒ်သည် အိမ်ထောင်ရေးနှင့်လည်း ဆိုင်၏။ မရှိသည်ကို အရှိလုပ်မှု၊ ဟန်ရေးဝါရေးပြမှု၊ မိမိကိုယ်ကို မိမိ လှည့်စားမှု စသော လူသတ္တဝါယောကျ်ားမိန်းမတို့၏ ချွတ်ယွင်းချက်၊ အားနည်းချက်ကလေးများနှင့်လည်း ဆိုင်၏။ ဤသည်ကို ဇော်ဂျီက ဟာသနှော၍ ပြောပြလေသည်။

သော့တွဲနှင့် နတ်ရုပ် (ဝတ္ထု) တွင် မုဆိုးဖိုကိုချိုပ်မှာ အာဝဇ္ဇန်းရွှင်ရွှင်နှင့် စကားပြောတတ်၍ စကားပြောသည့်အခါတိုင်း လည်ပင်းတွင် ထိုးထားသော ဆေးနီ နတ်ရုပ်နှစ်ရုပ်မှာ ကြည့်၍ကောင်းပုံ၊ မုဆိုးမ မရွှေပွင့်မှာ လက်တွင် ကျားခေါင်းလက်ကောက် ဝတ်ထား၍ သော့တွဲ

ပခုံးပေါ်တင်ကာ ကိုချိုပ်စကားပြောသည်ကို နားထောင်တတ်ပုံ၊ ကိုချိုပ်မှာ လူစွမ်းလူစရှိသည်ဟု မရွှေပွင့်က ထင်၍၊ မရွှေပွင့်မှာ ငွေစကြေးစရှိသည်ဟု ကိုချိုပ်က ထင်ပုံ၊ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အထင်ကြီးပြီး အိမ်ထောင်ပြုကြပုံ၊ သို့ရာတွင် အထင်နှင့်လက်တွေ့မကိုက်သဖြင့် လင်မယားကွဲကြပုံ၊ မရွှေပွင့်မှာ ဇာတ်ထဲတွင် နတ်ကတော်အဖြစ် ဆင်းဆင်းရဲရဲ အသက်မွေးရ၍ ကိုချိုပ်မှာ ဆိုင်းအဖွဲ့တစ်ခုတွင် နောက်ထိုင် လုပ်ကိုင်စားသောက်ရပုံ၊ အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် ကိုချိုပ်ပါသော ဆိုင်းအဖွဲ့နှင့် မရွှေပွင့်ပါသော ဇာတ်အဖွဲ့တို့ တွဲမိပြီး သူတို့နှစ်ဦး ပြန်လည်ဆုံစည်းကြပုံကို ဇော်ဂျီက ရေးပြ၍ အောက်ပါအတိုင်း မှတ်တမ်းတင်လေသည်။

- ယခုအခါတွင် ကိုချိုပ်၏ လည်ပင်းက ဆေးနီနတ်ရုပ် နှစ်ရုပ်သည် မီးရောင်ခပ်မှိန်မှိန်တွင် ကွယ်လျက်နေကြလေပြီ။ မရွှေပွင့်၏ ပခုံးပေါ်၌လည်း သော့တွဲကြီး မရှိတော့ပြီ။
- "ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ မရွှေပွင့်ရယ်"
- မရွှေပွင့်မှာ မျက်ရည်များ ဝိုင်းလာသည်။
- "ကဲကွယ်၊ မင်း နတ်ကတော် မလုပ်ပါနဲ့တော့။ ငါပဲ မင်းသားကြီးလုပ်ပြီး ကျွေးပါ့မယ်။ အခု ဒီဇာတ်ထဲမှာ မင်းသားကြီး တစ်ယောက် လိုတယ်လို့ ကြားရတယ်"

သူတို့နှစ်ယောက် ပြန်ပေါင်းထုပ်ကြ၍ စိတ်အေးချမ်းရသည့်အဖြစ်ကို အလေးပေးလိုသော သဘောဖြင့်လည်း ဝတ္ထုအဆုံးတွင် ဇာတ်ထဲက ဝန်ကြီးလေးပါးနှင့် ရှင်ဘုရင်သည် တိုင်းရေးပြည်ရေးဆွေးနွေးရာမှ တိုင်းပြည်အေးချမ်းသဖြင့် ဘုရင်မင်းကြီးမှာ ဝမ်းသာအားရဖြစ်ရကြောင်း စကားကို ထပ်ဖြည့်ပေးလိုက်လေသည်။

သူ့မယား (ဝတ္ထု) တွင်ကား ရှေးသည်မ မဖော့သည် ကုန်စိမ်းရောင်း၍ အိမ်ထောင်တာဝန် ထမ်းရ၏။ လင်ဖြစ်သူ ကိုဆင်ကမူ အိမ်၌

သာနေ၍ ကလေးထိန်းသည်။ ထမင်း ဟင်း ချက်သည်။ သို့ရာတွင် အရပ်ထဲက မင်္ဂလာဆောင်တွင် ကိုဆင် မင်္ဂလာသြဘာစကားပြောသည်ကို မဖော့ ဂုဏ်ယူလေသည်။ ထို့ပြင် လင်ယောကျ်ားရှိ၍ အရပ်ထဲက အရက်သမား လူရမ်းကားရန်ကို သူ ကြောက်စရာ မလို။ ဤတွင် မိန်းမလုပ်စာ ထိုင်စားသည်ဟု သူများ ကဲ့ရဲ့သည်ကို ကိုဆင် ခံပြင်းလာခဲ့သည်။ ကိုဆင် လယ်ထွန်ကြည့်၊ ဝါးရောင်းကြည့်လေသည်။ မအောင်မြင်။ ထိုအခါ စိတ်တစ်မျိုးပေါ်ကာ ဓမ္မစေတီ ဆို၍ ရဟန်းတက်လေသည်။ မဖော့လည်း အိမ်စောင့်ရောက်ရန် တခြားရွာမှ အဒေါ်ကို ခေါ်ထားရ၏။ သုံးလလောက်ကြာသော် အဒေါ်က သူ့ရွာကို ပြန်ချင်နေလေပြီ။ မဖော့သည် အိမ်သို့ ဆွမ်းလာစားလေ့ရှိသော ဦးပဥ္စင်း (ကိုဆင်) ကို လူထွက်ဖို့ လျှောက်ကြည့်ရာ သင်္ကန်း၏ အရိပ်အာဝါသ အေးမြလှကြောင်းသာ ပါဠိဂါထာတွေ ရွတ်၍ ပြန်ဖြေလေသည်။ မဖော့လည်း ကြံရာမရဖြစ်ကာ အသိမိန်းမတစ်ယောက်နှင့် တိုင်ပင်လေသည်။ ထို့နောက် ဦးပဥ္စင်း ဆွမ်းစားကြွမည့် တစ်နေ့၌ မဖော့သည် ဝတ်စားဆင်ပြင်ထားလေသည်။ အထုပ်အပိုးတွေလည်း အိမ်တစ်နေရာတွင် ချထားသည်။ လှည်းတစ်စီးလည်း အိမ်ရှေ့တွင် ပြင်ထားသည်။ ဦးပဥ္စင်းဆွမ်းစားပြီးချိန်၌ မဖော့က မိမိတို့သားအမိသည် အဒေါ်ရွာသို့ ပြောင်းမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးပဥ္စင်းနှင့် ဘဝချင်းခြားနေပြီဖြစ်၍ ပြတ်ပြတ်စဲစဲလုပ်ပေးစေချင်ကြောင်း လျှောက်ထားလေသည်။ ဦးပဥ္စင်းမှာ လင်ခန်းမယားခန်း ပြတ်မလိုလို ထင်နေသော်လည်း လောကီသားသာ ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ဝတ္ထုကို ဇော်ဂျီသေသေသပ်သပ် အဆုံးသတ်လိုက်ပုံမှာ

- "ယခုလို လျှောက်ထားရတာဟာ နှစ်ဖက်အကျိုးကို ကြည့်ပြီး လျှောက်ထားရခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဦးပဥ္စင်းကြီးလည်း တရားတော်ကို ဖြောင့်ဖြောင့် အားထုတ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။

တပည့်တော်မမှာလည်း အခြား အားကိုးအားထားကို တွေ့ပါက..."

- "ဟာ၊ နင်တို့ ဒွေးလေးရွာမှာ ထန်းရည်သမား အလွန်ပေါတယ်ဟ။ ငါ လူထွက်ပါတော့မယ် ဟာ" ဟု ပြော၍ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေ၏။ မဖော့ ကိုဆင်၏မယား ဖြစ်ရပြန်လေသတည်း။

ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။

တိုက်စိုး

၆–၂–၉၉

□